

ע"פ 5139/19 - איה שרה לביא נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5139/19

לפני:

כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ד' מינץ

המעוררת:

איה שרה לביא

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו (כב' השופט צ' גורפינקל) מיום 4.7.2019
במסגרת ת"פ 37190-09-16

תאריך הישיבה:

כ"ט בשבט התש"ף (24.02.2020)

בשם המעוררת:

עו"ד שי נודל

בשם המשיבה:

עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

לפנינו ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' גורפינקל) מיום 4.7.2019 במסגרת ת"פ

37190-09-16 לאחר שהורשעה המערערת על פי הודאתה בשש עבירות גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירה אחת של השמטת הכנסה לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); ובשתי עבירות של מרמה, ערמה ותחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודה.

בגין ביצוע כל העבירות הושתו על המערערת 3 שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרה); שנת מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור על עבירה של שליחת יד ברכוש הזולת; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא תעבור על עבירה לפי הפקודה. כן חויבה המערערת לפצות כל אחד מחמשת קורבנות עבירות הגניבה בסך של 258,000 ש"ח. הערעור מופנה כלפי עונש המאסר בפועל שהושת על המערערת, כאשר לטענתה, העונש הראוי לה בנסיבות העניין הוא לכל היותר 9 חודשי מאסר בפועל אותו ניתן לרצות בעבודות שירות. כן ביקשה המערערת לדחות את מועד תשלום הפיצויים עד לתחילת חודש אפריל שנה זו.

הרקע לערעור

1. המערערת עורכת דין בעברה, ניהלה משרד עורכי דין בעיר רמת גן. במסגרת עיסוקה, החזיקה המערערת חשבונות בנק שונים בהם הפקידה את כספי לקוחותיה בנאמנות. בכתב האישום שהוגש נגד המערערת יוחסו לה 6 מקרים שונים בהם נטלה לכיסה כספים שהופקדו בנאמנותה בסכום כולל של 4,217,343 ש"ח. על קבלת כספים אלו המערערת לא דיווחה לרשויות המס בשנים 2014-2016 ובגין כך יוחסו לה גם עבירות המס שפורטו לעיל. המערערת הודתה בביצוע העבירות והורשעה בהן ביום 25.10.2017. הדיונים בעניינה נדחו מפעם לפעם על פי בקשתה כדי לאפשר לה להחזיר את הכספים שנטלה מלקוחותיה ועד ליום מתן גזר הדין, המערערת החזירה סכום כולל של 2,200,000 ש"ח על חשבון מה שנטלה בגניבה.

2. עיקר טענת המערערת בטיעוניה לעונש היה כי נקלעה למצוקה קשה לאחר הליך גירושין ארוך ומכוער שבמסגרתו התנהלה הליך של משמורת על שתי בנותיה. בצר לה המערערת נכנסה לקבוצה ללימודי פילוסופיה (להלן: הקבוצה). בקבוצה נמנה אדם, אף הוא עורך דין מקצועי, שנקלע לסכסוכים כספיים עם מייסדי הקבוצה (להלן: המאיים). לטענת המערערת הוא איים עליה כי יפגע בבנותיה אם לא תעביר לו סכומי כסף שונים מפעם לפעם. המערערת, אשר חששה מפני איומיו, נאלצה לדבריה לגנוב מכספי לקוחותיה ולהעבירם אליו.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

3. בית המשפט המחוזי דן בטענות המערערת והעמיד בספק את גרסתה. נקבע כי הסבירות שעורך דין יאיים על עורכת דין ברצח בנותיה, בלי שזו תתלונן על כך במשטרה, ותבחר תחת זאת לשלם סכומי כסף ניכרים במשך תקופה ממושכת, הינה נמוכה ביותר. בית המשפט גם ציין כי בין חברי הקבוצה התנהלו הליכים משפטיים שונים. בין היתר הוגשו נגד המאיים תלונות בגין ביצוע מעשים מיניים בחברות אחרות של הקבוצה. לאחר הליך אזרחי שהתנהל בין המתלוננות לבין המאיים, נקבע כי מדובר בתלונות שווא שבגין אף חויבו המתלוננות לשלם למאיים סכומי כסף ניכרים כפיצוי. כמו כן, בעקבות תלונת המערערת על מעשי הסחיטה, נפתחה חקירת משטרה נגד המאיים, אך התיק נסגר מחוסר ראיות, ועד למועד מתן גזר הדין לא הייתה בידי המערערת כל עדות מסייעת או ראיה אחרת שתתמוך בטענתה כי נסחטה.

4. במסגרת הטיעונים לעונש שנשמעו בבית המשפט המחוזי הוגשה מטעם המערערת חוות דעת של פסיכולוגית-קלינית בהתייחס לפוסט טראומה ממנה סובלת המערערת. מתוך חוות דעת זו עלה כי כבר מילדותה הייתה המערערת קורבן לפגיעה גופנית ונפשית על ידי בני משפחתה. ברם, אף שחוות הדעת פירטה את משמעות הפוסט טראומה של המערערת, לא מצא בית המשפט לקשר בין מצב נפשי זה לבין גניבת הכספים על ידה.
5. עוד התייחס בית המשפט לעדות של בתה בת ה-18 (בעת עדותה) של המערערת והוגש מכתב של הבת הצעירה. שתי הבהנות תיארו את המערערת כהורה יחיד שמהווה משענת ותמיכה עבורן.
6. בית המשפט המחוזי התייחס לחומרת העבירות שביצעה המערערת; את החומרה היתרה בכך שמדובר בעורכת דין ששימשה נאמנת על כספים של לקוחותיה; את המעילה הגסה באמון של הלקוחות; את הפגיעה הקשה בתדמית עורכי הדין ובמקצוע עריכת הדין; בצורך בהרתעת המערערת; בצורך בהרתעת הרבים; בצורך בהרתעת ציבור עורכי הדין ומי שמונה במסגרת עיסוקו כנאמן על כספי לקוחותיו; בתכנון שקדם לביצוע העבירות; בנזק שהיה צפוי להיגרם ובנזק שנגרם בפועל ללקוחותיה; בסיבות שהביאו את המערערת לביצוע העבירות; ביכולת המערערת להימנע מביצוע העבירות.
7. לשיקולים לקולא בית המשפט לקח בחשבון את הפגיעה במערערת ובבנותיה הכרוכה בעונש; בנטילת אחריות על המעשים והמאמצים שנעשו על ידה לפצות את לקוחותיה; בשיתוף הפעולה של המערערת עם רשויות אכיפת החוק; בנסיבות חייה הקשות; במצוקתה הנפשית.
8. באשר לעונש, בית המשפט דחה את טענות המערערת כי מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, שכן מדובר במספר אירועים. כנגד כל נפגע עבירה ביצעה המערערת את המעשה במועדים שונים ובסכומים שונים. על כן, בהתחשב בעובדה שהמערערת ביצעה את מעשי הגניבה תוך שהיא משמשת כעורכת דין ומועלת בכספים שנמסרו למשמורתה כנאמנת; בפגיעה הקשה של מעשיה בערכים החברתיים; בפגיעה הקשה במקצוע עריכת הדין ובאמון הציבור במקצוע זה, נקבע כי בגין כל מעשי הגניבה, מתחם העונש נמצא בין 3 ל-7 שנות מאסר, ובגין עבירות המס, מתחם העונש עומד על 18-30 חודשי מאסר.
9. בית המשפט הוסיף וקבע כי בנסיבות רגילות, בהתאם לרמת הענישה המתייחסת לסוג זה של עבירות שמבוצע על ידי עורכי דין המועלים באמון לקוחותיהם, היה עונשה של המערערת עומד על 6 שנות מאסר בפועל. אלא שבמקרה זה, למערערת אין עבר פלילי, היא הודתה בעבירות שיוחסו לה וקיבלה אחריות על מעשיה. כמו כן ניתן משקל משמעותי לכך שהמערערת גילתה רצון כן ואמיתי להחזיר את הכספים שגנבה, כאשר למעלה ממחצית סכום הגניבה אכן הוחזר לנפגעים וקיים סיכוי סביר, ללא קשר לחיובה של המערערת בפיצוי במסגרת ההליך הפלילי, כי תוך זמן קצר תוחזר גם יתרת הכספים לנפגעים. על כן, בשקלול כלל הנסיבות, גזר בית המשפט על המערערת את העונשים שפורטו לעיל.

טענות הצדדים בערעור

10. לטענת המערערת, בית המשפט המחוזי לא נתן מספיק משקל לחרטתה הכנה ועל רצונה להחזיר את כל הכספים שנטלה

מלקוחותיה שלא כדין. המערערת אף ביקשה להחזיר את הכספים עובר למעצרה. מצוקתה הנפשית אף הביאה אותה לכדי ניסיון אובדני. בית המשפט גם טעה לשיטתה בכך שדחה את טענתה שכל מעשיה נעשו על רקע של סחיטתה במשך תקופה ארוכה. בית המשפט גם התעלם מטענתה שהיא נקלעה למציאות קשה שלא בטובתה. מציאות זו והאיומים שהופנו אליה הם אלו אשר הובילו למעילתה בכספי לקוחותיה.

11. יתר על כן, לאחר מעצרה של המערערת, המאיים פנה למשטרה, סיפר מיוזמתו פרטים על אודות המערערת ולפניה זו התייחסה המשטרה בכובד ראש. לעומת זאת המשטרה לא התייחסה אל תלונות המערערת כנגד המאיים ברצינות המתבקשת וממילא לא חקרה אותן כדבעי. במסגרת זו, טעה בית המשפט במסקנתו כי גרסתה מופרכת בשל כך שלא התלוננה עובר למעצר כנגד המאיים. לו בית המשפט היה נותן משקל מתאים לטענת הסחיטה, העונש שהיה מושת עליה היה קל בהרבה.

12. בנוסף על האמור, הלינה המערערת על כך שבית המשפט לא דחה את המועד לשמיעת טיעונים לעונש. זאת כדי לאפשר לה להחזיר את מלוא הכספים שנטלה עובר לגזירת עונשה. לו היה עושה כן, והיה עולה בידה להחזיר את כל הכספים, גם עובדה זו הייתה מובילה להקלה משמעותית בעונשה. על כן, בנסיבות שנוצרו היה על בית המשפט לראותה כמי שבפועל החזירה את כל הכספים. כן טעה בית המשפט שדחה את בקשתה להפנותה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, בהתחשב, בין היתר, בגילה של המערערת ובהיותה עורכת דין ללא עבר פלילי המטופלת בשתי בנות קטינות, אשר שליחתה למאסר תמיט עליהן חורבן. נתונים אלו היו צריכים להוביל את בית המשפט למסקנה כי יש לערוך תסקיר בעניינה.

13. לבסוף טענה המערערת נגד מתחם העונש שקבע בית המשפט והעונש שהושת עליה בפועל בתוך המתחם. במסגרת זו, לא ניתן משקל מספיק להודאתה, לנסיבותיה האישיות, לדרך השיקום שעברה ולכך שהלכה למעשה מדובר באירוע אחד ולא למספר אירועים.

14. מנגד, המשיבה החרתה החזיקה אחר גזר דינו של בית המשפט המחוזי. היא הדגישה בטיעוניה את הסכום הגבוה שנגנב על ידי המערערת, כאשר נקודת המוצא של בית המשפט המחוזי הייתה הלכה למעשה שהמערערת החזירה או עומדת להחזיר בזמן הקרוב את כל כספי הגניבה שנטלה וזקף זאת לזכותה. ברם, המערערת טרם החזירה את כל הכספים ללקוחותיה שהם אנשים הבאים בימים ושהתחייבו לשלם את הכספים שהוחזקו על ידי המערערת בנאמנות בעסקאות "גב אל גב". נטילת הכספים על ידי המערערת גרמה להם אפוא נזק עצום. המשיבה גם דחתה בשתי ידיים את גרסת הסחיטה של המערערת. לו היה לטענה זו בסיס במציאות, היה על המערערת לטעון את הטענה במסגרת הגנת כורח לפי סעיף 34^ב לחוק. משלא עשתה כן, סימן הוא כי אין ממש בטענתה. כן יש לדחות את טענת המערערת שלא נתקבל תסקיר בעניינה. עובדה זו שאינה שנויה במחלוקת, היא פועל יוצא מכך שהמערערת לא ביקשה תסקיר במועד עם מתן הכרעת הדין, אלא התמקדה בטענתה שברצונה להחזיר את הכספים שגנבה ולשם כך ביקשה דחיות חוזרות ונשנות של מועדי הדיון עד אשר בית המשפט המחוזי לא היה מוכן עוד לדחיות נוספות. כך יש לדחות את טענות המערערת באשר למצבה הנפשי. המשיבה הצביעה על כך שהמערערת פנתה מיזמתה לטיפול ומצבה כיום לטענתה תקין ויציב.

15. לדעת המשיבה בית המשפט המחוזי לקח בחשבון את מלוא טענותיה של המערערת ובכלל זה התחשב במכלול נסיבותיה

לקולא. בית המשפט התחשב במצבן של בנותיה ואת הנזק שמאסרה של המערערת עלול לגרום להן. כן לקח בית המשפט בחשבון את טענת המערערת כי לא נטלה את הכספים לכיסה הפרטי והעובדה שלקחה אחריות מלאה על מעשיה. בית המשפט אף בא כברת דרך ארוכה לקראת המערערת, שעה שסבר כי ברגיל העונש הראוי במקרים כגון אלו עומד על 6 שנות מאסר, אך בהתחשב במכלול השיקולים לקולא, השית עליה רק מחצית מתקופה זו.

דיון והכרעה

16. נקודת המוצא היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא בנסיבות חריגות שבהן, על פני הדברים, נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (וראו למשל לאחרונה: ע"פ 8420/19 בורגרקאר נ' מדינת ישראל (18.2.2020); ע"פ 6122/19 פלוני נ' מדינת ישראל (13.2.2020); ע"פ 3991/18 פלוני נ' מדינת ישראל (15.1.2020); ע"פ 6469/19 אבו-דקה נ' מדינת ישראל (27.11.19)). על פניו, אין מקרה זה נכנס לגדרם של אותם מקרים המצדיקים התערבות.

17. במקרה זה מדובר בעבירות גניבה בסכומים משמעותיים שבוצעו על ידי המערערת שהייתה עורכת דין וניהלה עובר לתקופת ביצוע העבירות חיים נורמטיביים. דומה עניינה לעניינם של עוברי עבירות "צווארון לבן", אשר נעברות מטבע אופייני, על פי רוב, על ידי אנשים נורמטיביים ובעלי עבר נקי, על אודותיהם אמר בית משפט זה בהתייחס למדיניות הענישה הראויה בעבירות מסוג זה כי:

"בית משפט זה עמד לא פעם על ההחמרה הנדרשת בעבירות כלכליות, המכונות עבירות 'צווארון לבן'. בעבר נטו בתי המשפט להקל עם מבצעי עבירות מסוג זה, בשל תדמיתן 'הנקיה' יותר ביחס לעבירות אחרות. ואולם, לעיתים החורבן שעבירות כלכליות עלולות להמיט על נפגעהן הוא גדול לאין ערוך מאשר עבירות רכוש 'רגילות'. נזקיהן עלולים להשתרע לאורך זמן ולסחוף גם את קרוביהם ומשפחתם של הנפגעים אל עברי פי פחת. הן עלולות להביא לסחרור ולפגיעות נוספות ברכוש, בגוף, בכבוד ובחרות" (ע"פ 3506/13 ה' נ' מדינת ישראל, פסקה 638 (12.1.2016); וראו גם ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (20.4.2016)).

לכך ניתן להוסיף, כי במדיניות הענישה בעבירות מסוג זה חלה מגמה של החמרה, מגמה שהוגדרה כמוצדקת וכמתחייבת (ראו למשל: ע"פ 4190/13 סמואל נ' מדינת ישראל, פסקה 122 (18.11.2014); ע"פ 4666/12 גורבץ נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (8.11.2012); ע"פ 6020/12 מדינת ישראל נ' עדן, פסקה 22 (29.4.2013); ע"פ 4430/13 שרון נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (31.3.2014)). כמו כן, יש לקחת בחשבון את היקף הגניבה כנסיבה משמעותית לחומרה (ע"פ 10632/07 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (10.6.2008)).

18. מעבר לכך, מדובר במקרה זה כאמור בהפרת אמונים ומעילה בכספים שנמסרו בנאמנות לעורך דין. כפי שקבע בית משפט זה (בע"פ 1082/14 ג'סאר נ' מדינת ישראל (23.7.2015)):

"משנה משקל יש לתת לכך שהמערער הוא עורך דין, שנאמנות ויושר אמורים להיות נר לרגליו. ללא שמירה על האמון הבסיסי בין עורך דין ללקוחו לא יוכל לסכון מקצוע עריכת הדין, וחמור מכך – אנשים לא יוכלו לתת מבטחם בעורכי דין חרף הצורך להיזקק לשירותים משפטיים לשם הגנה על זכויותיהם (ראו והשוו: ע"פ 7090/06 פרידמן נ' מדינת ישראל (16.10.2007); ע"פ 1784/08 פרי נ' מדינת ישראל, פסקה 66 (5.2.2009) וכן דנ"פ 2334/09 פרי נ' מדינת ישראל, בפרט פסקאות 56 ו-101 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (23.5.2011))." (שם פסקה 30).

19. יותר מכך, החומרה בענייננו אף מוגברת, שעה שבגניבתה הפרה המערערת את האמון שנתנו בה לקוחותיה המבוגרים, תוך גזילת כספיהם, אשר אמורים היו לשמש להם כמקור לשיפור איכות חייהם (השוו: ע"פ 8458/11 שובל נ' מדינת ישראל (11.9.2013); ע"פ 3591/17 רז נ' מדינת ישראל (10.4.2018)).

20. בענייננו, בכתב האישום מסופר באישום הראשון כיצד ביום 16.12.2015 נחתם חוזה מכר לדירה בתל אביב תמורת 1,820,000 ש"ח. מתוך סכום זה החזיקה המערערת סך של 430,000 ש"ח בנאמנות. זאת להבטחת תשלומי מס שבח על ידי המוכרים. ברם, במספר רב של מועדים לאחר מכן משכה המערערת סכומי כסף שונים מחשבון הנאמנות עד לריקון מלוא החשבון. כשנתגלה העניין במהלך חודש מאי 2016, המערערת השיבה רק סך של 40,000 ש"ח מתוך הכספים שגנבה; המערערת נהגה באותו אופן כפי שפורט באישום השני, לגבי הסכם מכר שנחתם ביום 11.2.2015 תמורת 4,350,000 ש"ח מתוכם החזיקה סך של 600,000 ש"ח בנאמנות ונטלה לעצמה במספר רב של מועדים סך של 539,000 ש"ח לצרכיה; באישום השלישי מסופר כיצד נהגה המערערת בכספי מכר של נכס תמורת 2,800,000 ש"ח, מתוכם החזיקה 2,380,000 ש"ח בנאמנות, מהם נטלה שלא כדין, במספר רב של מועדים בין יום 25.5.2014 ליום 1.12.2015 סך של 1,117,343 ש"ח; באישום הרביעי מדובר בעסקת מקרקעין מיום 9.2.2016 תמורת 950,000 ש"ח, מתוכם נטלה המערערת במספר רב של מועדים סך של 225,000 ש"ח שנמסרו לה בנאמנות; באישום החמישי מסופר על עסקת מקרקעין מיום 25.1.2015 תמורת 2,687,500 ש"ח, מתוכם המערערת נטלה במספר רב של מועדים סך של 246,000 ש"ח מתוך 300,000 ש"ח שנמסרו לה בנאמנות; ובאישום השישי מסופר על עסקה מחודש אוגוסט 2014 תמורת 2,500,000 ש"ח, מהם נטלה שוב במספר רב של מועדים סך של 1,700,000 ש"ח שנמסרו לה בנאמנות.

הנה כי כן במשך למעלה משנתיים המערערת סיגלה לעצמה דפוס התנהגות חוזר ונשנה של החזקת כספי נאמנות של רוכשי נכסי נדל"ן תמימים ונטילתם מעת לעת ללא רשות תוך הפרת חובת הנאמנות החלה עליה, תוך הותרת רוכשי הנכסים ערומים מכספם. ברור אפוא שאין בסיס לטענת המערערת כי המדובר באירוע אחד – בעבורו ניתן היה להקל עוד בדינה – כי אם "בכמה עבירות המהוות כמה אירועים" כלשונו של סעיף 40 לחוק. זאת מפני שלא קיים "קשר הדוק" בין כל האירועים (וראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה (30.10.2014); ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015)). אף על פי כן, גם בעניין זה בית המשפט המחוזי בא לקראת המערערת ולא קבע מתחם עונש נפרד לגבי כל אישום ואישום, אלא מתחם אחד שבין 3 ל-7 שנות מאסר כאמור.

21. אכן, כאמור בפי המערערת "טענת הגנה" על פיה היא נסחטה באיומים ונאלצה ליטול את הכספים כדי לשמור על בנותיה לבל יאונה להן רע. אלא שיש ממש בטענת המשיבה כי בטיעון זה קיימת מידה לא מעטה של "תאחז בזה וגם מזה אל תנח את ידך" (קהלת ז' 18). היינו אם היה ממש בטענה, והסחיטה והאיומים של המאיים כלפי המערערת הם אלו שהניעו אותה ליטול את

הכספים, הרי שעמדה לפני הגנה של כורח על פי דין לפי סעיף 34 לחוק. משלא טענה המערערת להגנה מעין זו, והורשעה בהתאם להודאתה בעובדות כתב האישום, הדבר מדבר בעד עצמו. על כך יש להוסיף באשר לטענת אכיפת דין בררנית, כי לא הונחה תשתית ראייתית לפני בית המשפט המחוזי שגניזת תלונת המערערת נעשתה תוך הפליית העומת המאיים.

22. בנוסף לכל האמור, אין לשכוח כי לעבירות הגניבה התלוו עבירות מס לא פשוטות, אשר ראיות גם הן לתגובה עונשית הולמת. לא פעם הביע בית המשפט כי העונש הראוי בעבירות מס כגון אלו, הוא מאסר בפועל. כפי שנאמרו בהקשר זה במסגרת ע"פ 624/80 חברת וייס ארנסט בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 211 (1981), הדברים הבאים שלא נס ליחס:

"בהטלת עונשי מאסר אלה מביעה החברה המאורגנת את סלידתה מהתנהגותם העבריינית של מעלימי המס, ומטביעה עליהם אות של קלון. ידעו נא עברייני הצווארון הלבן, כי "צווארוננו של עושה העבירה הזו אינו 'לבן', והריהו כצווארוננו של כל פורץ ושודד, שהאחד שודד את קופתה של המדינה, והאחד שודד את קופתו של הפרט"... ידעו נא..., וידעו נא אנשי המסחר, המלאכה והתעשייה, אנשי מקצועות חופשיים וכיוצא בהם, כי אנו מתייחסים בחומרה יתרה למעלימי המס..." (שם, עמ' 217-218 וראו גם: ע"פ 5783/12 גלם נ' מדינת ישראל (11.9.2014)).

23. אכן מנגד, קיימות כפי שפורטו לעיל, נסיבות לקולא בעניינה של המערערת ולא אמנה אותן שוב כרוכל. אומר רק כי בית המשפט המחוזי התחשב במערערת עד כמה שניתן, בא לקראתה באופן משמעותי בכך שקבע מתחם ענישה מתון ואף גזר לבסוף את הדין מתחת למתחם לקולא. יש גם רגליים מוצקות לאמרת בית המשפט המחוזי שברגיל בנסיבות העניין, היה מקום לגזור את דינה של המערערת ל-6 שנות מאסר בפועל.

24. בשולי הדברים יש גם לדחות את טענת המערערת כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שדחה את בקשתה לקבלת תסקיר שירות מבחן בעניינה. כידוע אין חובת תסקיר בהטלת עונש מאסר לנאשם, אשר מלאו לו 21 שנים (וראו: אכרזת דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן), התשכ"ד-1964; ע"פ 2056/15 רוז'קוב נ' מדינת ישראל (28.11.2016); ע"פ 1019/13 פאיש נ' מדינת ישראל (6.7.2015); ע"פ 4512/09 ד"ר סבטלנה רוסו-לופו נ' מדינת ישראל (31.8.2010)). והלכה היא מקדמת דנא כי הזמנת תסקיר לנאשמים מעל גיל 21 מסורה לשיקול דעת בית המשפט (ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל (2.8.2015); רע"פ 8884/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.6.2014)). על כן, אין בעובדה שבית המשפט המחוזי לא ראה לנכון להזמין תסקיר על אודות המערערת, כדי להטות את הדין לעברה. בית המשפט המחוזי גם נימק את החלטתו בעניין זה במסגרת החלטתו מיום 2.1.2018 ובה ציין כי מטרת התסקיר במקרה זה הייתה אך לשמש כמתווה להבאת טענות המערערת באשר לנסיבות שהביאו אותה לביצוע המעשים. על כן, לא הייתה נחיצות לתסקיר שעה שהמערערת במסגרת הטיעונים לעונש יכלה בעצמה להסביר, שלא באמצעות תיווך שירות המבחן, מה הניע אותה לעבור את העבירות.

כמו כן, אין מקום לשעות לטענת המערערת כי היה על בית המשפט המחוזי לקבל את בקשתה לארכה נוספת לצורך הפקדת יתרת כספי הגניבה. לשם החזרת יתרת הכספים נתבקשו במשך כמעט שנתיים ימים, החל ממועד הרשעתה על פי הודאתה ביום 25.10.2017 ועד למתן גזר הדין ביום 4.7.2019, בקשות רבות (כפי שעולה מעיון במערכת נט המשפט, למעלה מ-10 בקשות דחייה) לדחיית מועד הדין. ולא למותר לציין במסגרת זו, שהמערערת לא השלימה עד היום את החזרת הכספים מעבר למה שהשיבה

עד יום מתן גזר דינה. על כן קשה להלום את טענתה שהיה על בית המשפט לדחות עוד את מועד מתן גזר הדין כדי לאפשר לה להשלים את הדבר עובר לגזירת דינה.

בשים לכל כל האמור, אציע לחברי לדחות את הערעור.

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה ח' מלצר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט' עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ד' מינץ.

המערערת תתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליה ביום 24.5.2020 עד השעה 10:00 בימ"רניצן, או במקום אחר שייקבע על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על המערערת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, כ"א באדר התש"ף (17.3.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה